

[Tang Sørensen]

pris, som landmanden opnår, bliver fastsat uden for dette lands grænser. De bliver nemlig fastsat en gang om året i Bruxelles. Hvis vi kigger en lille smule tilbage på den udvikling, der er sket med hensyn til prisdannelsen, kan vi konstatere, at i 1977 fik landbruget en gennemsnitlig prisstigning på 3,9 pct., i 1978 en gennemsnitlig prisstigning på 2,1 pct. og i 1979 en gennemsnitlig prisstigning på 1,2 pct. Disse priser, som fastsættes i EF, fastsættes ud fra et markedsdækningssynspunkt, som kan være svært at leve med i et land som Danmark, hvor vi har et højt omkostningsniveau.

Mange taler om, at EFs landbrugspolitik i dag sluger alt for stor en del af EFs samlede budget. En af årsagerne til, at denne udvikling accelererer, er, at man i dag bruger EFs landbrugspolitik som socialpolitik over for en lang række af de sydlige landes landmænd. Det finder vi ikke er særlig gavnligt for dansk landbrug.

Hvis man i Romtraktatens artikel 39 læser, hvad formålet er med den fælles landbrugspolitik, vil man kunne læse, at man skal forøge landbrugets produktivitet for herigennem at sikre landbrugsbefolkningen en rimelig levestandard. Man skal stabilisere markederne. Man skal sikre forsyningerne, og man skal sikre forbrugerne rimelige priser for landbrugsvarer. Det er, hvad der står i Romtraktatens artikel 39.

Disse målsætninger lyder meget tilforladelige. Dem kunne vi også i dansk landbrug have levet med, hvis vi her i landet havde ført en anden omkostningspolitik, end vi har været vidne til de sidste 10 år. Trods det at landbrugets produktionsværdi pr. ejendomsiden 1974 er steget fra 159.000 kr. til 277.000 kr., altså en stigning på 118.000 kr. eller 70 pct., er landmandens erhvervsindkomst – den indkomst, som landmandsfamilien må leve af – i det samme tidsrum, fra 1974 til 1979, kun steget fra 53.000 kr. til 54.000 kr., altså med 1.000 kr. Hvis vi ser på, hvad en dansk industriarbejder i samme tidsrum har forøget sin indkomst med, nemlig fra 56.000 kr. til 98.000 kr., vil man forstå, at det ikke er landbrugsfamilien, der er årsag til vores økonomiske situation i Danmark i dag.

Landbruget yder en meget stor indsats med hensyn til at beskæftige lønarbejdere. I dag beskæftiger det danske landbrug over ¼ million mennesker i den lange række af er-

hversvirksomheder, som er beslægtet med landbruget. Her tænker jeg på mejerierne, slagterierne, bygningsindustrien, maskinindustrien osv. osv. Men med den stærkt faldende indtjening, erhvervet har været ude for de sidste år – og i særdeleshed det sidste år, i 1978 – er der grund til at frygte, at investeringerne i landbruget vil falde, og vores produktionsapparat vil ikke blive fornyet i den grad, som er nødvendig.

Det var vel i erkendelse af erhvervslivets vanskelige vilkår i Danmark, at regeringen foretog en devaluering på 5 pct. Derfor kan det virke fuldstændig uforståeligt for ikke at bruge stærkere ord, at man nu for landbrugets vedkommende vil inddrage denne gevinst ved at indføre en statsgrundskyld på 11 promille. Regeringens postulat om en mergevinst for landbrugets vedkommende på 800 mill. kr. som en følge af denne 5 pct.s devaluering vil jeg sætte et meget stort spørgsmålstegn ved. Jeg tror ikke, regeringens beregninger vedrørende disse 800 mill. kr. i det praktiske liv holder stik.

Man foreslår fra regeringens side, at man skal opsure disse postulerede 800 mill. kr. i merindtjening ved, at man indfører en 11 promilles statsgrundskyld, som ud fra de jordværdier, vi har på 38 mia kr. i dag, vil hjembringe 418 mill. kr. til statskassen. Den resterende del af inflationsgevinsten vil efter socialdemokratiets beregning også havne i statskassen i form af beskatning, da disse 11 promille ikke er fradragsberettiget.

Men man tager fejl, når man påstår, at landbruget får en devalueringsevinst på disse 800 mill. kr. Man glemmer, at den nyinvestering, der har fundet sted i landbruget de sidste år – og der har i virkeligheden fundet en stor investering sted i landbruget – i en meget, meget udstrakt grad er finansieret ved lånoptagning i udlandet. Når man foretager en sådan 5 pct.s devaluering, forøger man også landbrugets gældsbyrde over for de udenlandske banker. De svar, vi har fået i skatte- og afgiftsudvalget, viser, at landbrugets gældsbyrde over for de udenlandske banker ved denne 5 pct.s devaluering er steget med 150 mill. kr. Når vi ved, at der skal betales dyre renter af disse lån, løber beløbet op til omkring 40–50 mill. kr., som landbruget kommer til at betale mere på grund af denne devaluering.